

ELU EBAPROPORTSIONAALSED PROPORTSIOONID

Proportsioonid, et elu saaks toimuda on endiselt, jätkuvalt...ebaproportsionaalsed. Nii nagu on ebaproportsionaalne mere ja maismaa suhe, nagu on ebaproportsionaalne geenetilise koodi suhe selle suhtes, mis ei kodifitseeri, nii nagu on ebaproportsionaalne tumemateeria, koos tumeenergia vahekord nähtava valguse suhtes...

On olemas küllus... tõenäosusi, võimalusi, ressursse!..., mis meid üle ujutavad. Ning tundub, et selline tase on vajalik –“on vajalik”, nii väidaksime- garantiiks või ressursideks, et ... toimuks, juhtuks, ilmuks millegi originaalse võrse.; midagi erinevat; midagi...

Kontemplerides universumit üllatab meid, et... tema dünaamikad –nii vähe kui me teame tema seadustest ja tema käitumise kohta, millesse me ise oleme kaasa haaratud-... üllatab meid, et on nii palju protsesse!..., mis näiliselt ei mõjuta meie elu dünaamikat – “näiliselt”-; mida me meile antud teadvuse tasandi peame endale seletama: “*Ja mille jaoks? Ja miks?*”.

Kui palju... kui palju protsesse –biokeemilised, molekulaarsed, ortomolekulaarsed ja veel väga paljud - peab käivituma absoluutse täpsusega, et me võiksime laulda mingit laulu või... visandada mingit värssi?

Samuti tuleb pöörata tähelepanu tõigale, et kogu seda küllust, mis tekib ükskõik missuguse elusündmuse ümber, soodustab mingit... detaili, mingit väikest ideed või lihtsat – “mingit kerget ja lihtsat”- akti, tegu.

Võib öelda, võttes kõik need visandid kokku, et Loomingu lõputu disproportsioon, kergendab, soodustab!, annab võimaluse... elule, olles see “hädavajalik, eluliselt tähtis” sündmus.

Kokkuvõtteks: –tuues ühe näite-, kui me siseneme mingisse suurde puuviljade hoidlasse, kus on näha kõige erinevamaid ja kummalisemaid ja imelikke taimi – konkreetsemalt vilju –avastaksime me- selle sõna otseses tähenduses- neid lõpmatul hulgal. Kõigist neist on **üks**... meie jaoks hädavajalik, -hiljem selgitame seda lähemalt- tema vitamiinide, komponentide, maitse, värvi, lõhna pärast.

Ning jah: igale olendile on vajalik üks või teine. Kõik ülejäänud... “paistavad üle olevat”. Kuid on olnud vajalikud –nagu me just kuulsime- paljud kavandid, visandid, palju... kujutuspiltide harjutusi, et lõplikult viimistleda seda pilti, mida plaaniti joonistada. Kuid enne seda oli toimunud... palju proove!

Võiks öelda, et tegelikult, nende proportsioonide juures, on Müsteerium haaramatu; ja selle resultaadiks on meie küsimused, meie püsimatute rahutus!

On nii, et palve kutse... valmistab meid ette, teavitab meid meiepoolsest teatud valitud osalemisest, -võiksime öelda- ühe muljet avaldava inversiooni arvelt!

Sellepärast, kui see on meie teadvuse jaoks selge, siis... valiku tegemise, otsuse langetamise, omamise hetkel, püüdluses millegi poole, peame me leidma üles meiepoolse hädavajaliku tegutsemise, meie eluliselt tähtsa positsiooni, kui me juba oleme jõudnud mingi vajaduse tõttu; peame mõistma seda vajadust ühe... lõputu müsteeriumi sees!..., et teha seda veelgi suuremaks.

Sest –jah, jah, jah- juhtub ja juhtus nii, et avastades nii suure külluse, inimolend otsustas... korjata kokku, omada, domineerida ja kontrollida kõike! On teada, et see on võimatu, kuid elatakse selle nimel, et see nii oleks.

Võib-olla, et rohkem inkorporeerida... inimkonna tasandil, võiks väita nii nagu seda on öeldud: *“Paljud on kutsutud ja vähesed valitud”*.

Meie kõik võime vastu võtta lõputute informatsioonide kutseid, kuid me peame valima ühe: selle, mis meile vastab; me peame avastama selle “ühe”: see mis on õige; me peame avastama selle optsiooni, miks me siin oleme. Siis me oleme hästi valinud.

Ning me avastame end eluliselt tähtsate... võimetega, ressursidega ja vahenditega. Neist ei saa kunagi puudust tulema!, kuna need on hädavajalikud, asendamatud ressursid. Samal ajal kui me tarbime, kulutame ja hävitame iseennast erineval moel, kurnates, kulutades ressursse ja võimalusi, siis oleme ummikusse jooksmise, ümberkujundamise, ümbertegemise ... peaaegu lõpmatus ringis.

Olles võimelised... end konfigureerima selles külluslikus Loomingus, ja teades, et oleme osalejad ühes detailis, näitamata kadedust ega tundmata vajadust **enama** järele – kuna meie detail on põhjatu, mõistatuslik, sest on kogu selle külluse ekvivalent-, sellel positsioonil... tunneme me end täisverelistena, tegutsejatena, realiseerunutena, ärkvel teadvusega, et oleme vajalikus.

Palve tähendus meenutab meile, täna, et me siseneme sellesse “ruum-aeg-mittemiski”-sse, mis on soodus, soodne ootamaks ettenägematut võimalust, et avastada seda, mis meile on hädavajalik; ja koos sellega häälestuda ühele lainele funktsiooniga, milleks me loodud oleme.

Pole vaja teha **midagi** erilist! See palav soov tegutseda!...

Ei! Ei ole vaja teha midagi erilist. Tuleb hoida lähedal seda visiooni, seda võimalust, seda reaalsust.

See hedonistlik, radikaalne protagonism: “meetod-material-vahendid-mida teha”. See on... või ajab lõpuks iiveldama!, see teeb maatasa, hävitab!

Seada end valmis, teada missugune on... või missugusel suunal on jumalik proportsioon!, ja teha seda, milles ollakse.

Ning... see ilmub nähtavale! Seda näidatakse meile!

Võib-olla veidike rohkem alandlikkust. Võib-olla veidi vähem kõrkust. Võib-olla veidi vähem hedonismi. Võib-olla veidike vähem enesekesksust...

Võib-olla... veidike rohkem usaldust, natuke rohkem usku!, natuke rohkem teadmist..., et oleme loodud, alalhoitud, toetatud Loova Müsteeriumi poolt. Ja koos sellega, minna kontempleerides küllust, mille sees on meil detail ja terakene, mis meile vastab.

Ja kultiveerida seda. Ning seda positsiooni, hoida. Samal ajal kui see tekib, juhtub... seda kuulatakse, nähakse, unistatakse...

Halastuses... asuvad ressursid... adekvaatse valmisoleku jaoks.
